FATMA (FATOŞ) CEMRE

ÇEVRİMİÇİ (MAVİ TİK)

tilki kitap

tilki
kitap
yayınevi

Çevrimiçi
(Mavi Tik)
Fatma (Fatoş) Cemre

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Meryem Çelikten Çağlar
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-5896-02-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ÇEVRİMİÇİ
(MAVİ TİK)

Fatma (Fatoş) Cemre

"İçimde kök salan bir ağacın yaprakları toprağın kokusunu etrafıma yaydığı vakitlerde gökyüzüne selam duran parmak uçlarım dolunayın şavkıyla aydınlanan bir/er kelimeydi"

Ağacıma, Toprağıma ve de Tolonay'ıma sevgilerimle...

KÜÇÜK BİR TEŞEKKÜRLE BAŞLAMAK

Nesneleri konuşturmak kelimeleri konuşturmaktan ibaretti ve "bir şehrin kalbinde açmış 'bir' ruh..." içten bir teşekkürü yazdırmaya sebepti.
Sonu gelmeyen paragraflara işliyorum, keskin bir deniz kokusunu.
Belki bir tan yeri, belki bir şafak vakti…
Kuluçka da yatan bir kalemin izi…
İçimdeki ses öyle bir şiir ki nüvesinde evrenin izlerini, tabiatın seslerini taşır. İrdelenmesi mümkün olmayan renklere evrilir, evrildikçe hayatıma yön verir.
İşte seviyorum içimdeki o şiiri ve bu şiiri benimle tanıştıran mavi şehrimi.
Yarı istikrar, yarı iktidar…
İştiyaklı bir yüreğin ayak izleri bunlar
Şiir ve ötesi Bandırma'nın sesi.
Ve ben şimdi…o
Ruhumun geçtiği evrenin parmak uçlarından damlayan bir su damlası gibi şeffaf ve gizemliyim. Kalbimin köşesine kurulmuş bir mutluluğu paylaşıyorum ve alnımdan bir inci tanesi gibi gerdanıma süzülen ırmaklara kıvrılıyorum.
Usul usul köprücük kemiğimden omuzlarıma yükselen kelimelerime gülümsüyor, ılık nefesimin yaydığı şükürle Huda'ya sesleniyorum ve iyi ki diyorum, kitaplarca teşekkür ediyorum.
Saygıdeğer Bandırma Belediye Başkanımız Sayın Dursun Mirza'ya sonsuz şükranlarımı sunuyorum.

Fatoş Cemre

VE TEŞEKKÜRLER BANDIRMA

Ey gök!
Parmak uçlarıma bahşettiğin dildar muselerinin avuçlarına rânâ bakışlı bir şehir bırakıyorum adı "Bandırma" olan.
Omuzlarımdaki tatlı bir yükün parmak uçlarıma sirayet ettiğini anlıyorum benliğim, munis bir füsunla yoğrulmuş gözlerimin beyaz sayfalara nasıl da akmak istediğini anlıyorum yüreğim, henüz çok geç kalmış değilim.
Yarım kalmış şiirleri bestelemeye hazır bir şarkı gibiyim.
Yine yeniden "çevrimiçi" olmak için ben sana sevdalıyım mavi şehrim.
Zira hissediyorum, bu şehrin ağaçları bir başka gülümsüyor gökyüzüne, bastığım topraklarında armoniler yükseliyor ve museler tırmanıyor gönlümün duvarlarına; tüm engelleri aşmak, enerjiyi ayyuka çıkarmak için; menfi ihtimallere prangalar geçirmek hiç de zor değildi, olabildiğince hissetmek en özel süreçti...
Ve bu şehirde yazdığım mavili mısralarım gecenin gerdanına yakıştığından beri sabahları ağlayan kuşlara rastlamıyorum artık.
Sanırım mutlu olmayı hak eden çiçeklerin sırrına nail oldum.
**Ey azizim!*
Bir akşamın sabahına nasıl anlatayım türkülerin özünü?
"Sev bu şehri sev" der gibiydi...
Aç yüreğini türkülerle besle ve bir mucize dile ki; yerini aydınlığa bıraksın bir seher vakti, parmak uçlarına serilsin güneşin etekleri, dökülsün ayaklarına şehrin bütün güzellikleri…

İşte öyle bir sevda ki dinledikçe türküleri, yanıp söndükçe denizin fenerleri… Fark ettim ki "denizin tuzu sızmış kemiklerime, gecenin kokusu ise hâlâ tenimde..."
Ve öyle bir düş ki yerleşti göğüs kafesime, aşk ile!
Unutmayalım ki
Şehirler ve şiirler hakkında yazılan, çizilen binlerce söz, binlerce resim varken bu şehrin kalbime bahşettiği henüz dillere düşmeyen bir şarkısı, şekilden şekle girmeyen bir portresi vardı. Tüm dünya sessizliğe bürünse kalbin hep bu şarkıyla ritim tutacak, bu portreyle sahne alacak derdi…
**Şiirlerimde gökyüzü, deniz, tabiat her defasında benimle dans ederek eğlenen bir/er kelimeydi.*
Kelime diyorum!
Zira kelimelerde benim için artık bir/er canlıydı!
"Benimle dans etmeyi şiirleştirecek kadar" hem de "beyaz gömleğimdeki mavi desenin adı cemreydi" diyecek kadar
Ve ben de yüreğimde vuku bulan heyecanım kelimelerime sirayet ederken parmak uçlarımdaki güzelliği edebiyatın kollarına bıraktım.
Bu müstesna eseri yüreğimden yüreğinize emanet etmek "esmer bakışlı bir geceye beyaz sayfalar açmak kadar gurur verici."
Teşekkürler Bandırma
Bana ilham veren herkese ve her şeye

SEVGİLERİMLE
Fatoş Cemre

ÖN SÖZ

Dağın eteğini kucaklayan ıssız bir arazide filizlenen yürekli bir çiçeğin zaferine yazdım. Yazdıkça okudum, okudukça öğrendim.
Sahi, siz hiç hassas ve naif bir çiçeğin yüreğini hissettiniz mi?
Her saniyede şiddetini arttıran rüzgâra karşı ayakta duruşunu izlediniz mi? Yalnız başına kalmışlığın güzelliğine şahit oldunuz mu?
Etrafındaki boşluğa aldırmadan kuru bir toprağa kök salışına merak sardınız mı?
Oysa varlığı dikkat çekmezdi belki de görkemli bir bahçede açan bir çiçek olsaydı.
Ayakta durmayı öğrenemezdi mesela cüssesini sarıp sarmalayan otları olsaydı!
Tüm acılara rağmen gülmeyi öğrenemezdi aslında karanlığa inat beyaz yapraklarını açmasaydı!
Duruşuyla bu kadar ısıtmazdı sahiden güneşe benzeyen bakışı olmasaydı!
Ve sorarım vuslata erişemeyen kahrından sarılmasaydı eğer toprağına, uyandığı sabahlara bakar mıydı umutla, selam verir miydi mavinin tonlarına?
Peki siz hiç, gökyüzünün baktığı açıdan baktınız mı hayata?
Anlam yüklediniz mi aydınlığa ve karanlığa, yaşanmış ve yaşanılası hikâyelere, bestelenmiş şiirlere?
Ey hayat! Ey zaman!
Yaş kırk bir, gönlüm yazılacak nice eserlere gebedir.
Ve ey sevgili!
Bakışlarından şiir damlamasaydı eğer yüreğime "çevrimiçi" olur muydum söylesene!

** Zihninde kurguladığı renkli masallara resimler çizen o kız benim.*

** Ben Kırmızı kunduramın bağcıklarından koparıldım*

** Beyaz ayakkabılarımın topuklarından vuruldum.*

** İşte ben kara geçmişe beyaz kefen giydiren bir ölüm gerçeğiyim.*

** O kadın benim!*

** Sessiz sedasız toprağa gömülen ve orada yeşeren minik bir fidanım!*

** Dallarımdan kırıldım, kırıldığım yerden güçlendim.*

** Yaprak yaprak döküldüm, döküldükçe yeşerdim.*

** İşte o ağaç benim!*

** Şimdi ben, hışırtılı yaprakların gövdesinde şiirleşen sessiz bir çınarım.*

** Ve ben hep kırk bir yaşındayım.*

** Sükuneti bekleyen parmak uçlarımın üşüdüğünü hissediyorum bu aralar.*

Ağaçların diyorum, ıslak ve üryan dallarında ağlayan yaprakları var.

Toprağın diyorum, filizlenmeyi arzulayan tohumlarında bir beklentisi var.

Sahi gökyüzü diyorum! Gökyüzü neden bu kadar sitemkâr?

Yoksa siz hâlâ hissetmediniz mi evrenin haykırışlarını?

Rüzgârlara seslenişini? Yıldızlara olan dargınlığını?

Susmak hiç de o kadar kolay değildi, anlıyor musun?

Tüm bu olanlar dünyamı etkilerken yazmaktan başka çarem yoktu biliyor musun?!

Hani gözlerindeki ışığın? Niçin bu kadar karanlık bakışların?

Neden ilk günkü gibi parlamıyor, anlatsana.

Güneşi söndüren, Cemre'yi küstüren bu öfke, bu hiddet ne diye?

Anlatamıyorum işte!

Kapıldım gidiyorum sessiz bir yazım hikâyesine, gücüm yettiğince…

Değerli okurlarım;

Sizlerle hiç karşılaşmamış, tanışmamış olabiliriz.

Lakin gönül birliği denilen bu yolda duygularınıza tercüman olabiliyor, yüreğimi yüreğinizde hissettirebiliyorsam ne mutlu bana!

Yüreğime hoş geldiniz.

Duygularıma hoş geldiniz.

Yaşayarak yazdığım, yazarak yaşadığım… Kurgu ve gerçekler arasında mekikler dokuduğum… Kitabıma hoş geldiniz.

1+1 evimin küçük odasındaki mini kitaplığımdan tüm okurlarıma sevgilerimle.

1. BÖLÜM

"Bazen sessizlik dış ve iç etkenlerden kaynaklanan menfi ihtimallere karşı vücudumuzu ve ruhumuzu koruma şeklidir.

Bazen de yeni başlangıçlara yelken açmak için uygun bir limandır.

İçimizdeki paylaşılamaz olan duyguyu paylaşabilmenin zorlu yoludur.

Zihnimizdeki yanıtlanamayan sualin kısa lakin çok sesli konuşma figürüdür.

Aslında en güçlü cevaptır.

Tabii ki anlayabilene!

Ve bazen de içimizdeki çığlığın son gücüne kadar bastırılma şeklidir."

İşte ben de sabahın ilk ışıklarında sevgilimden ayrılmanın verdiği hazin bir sessizlikle güne penceremdeki çiçekleri sulayarak başlamıştım.

Saatler içinde odamdaki sessizlik çığ gibi büyürken kendime söz geçirememin hüznünü yaşıyordum.

Zira dimağım yeni fikirler silsilesine gebe olmakla meşguldü; düşününce bir yere varamayacaksam, çözüm üretemeyeceksem, sözümü kalbime geçiremeyeceksem ne önemi vardı diyorum.

İnsanoğlu işte belleğinin çekmecesini karıştırmak hoşuna gidiyor, bir şeyleri çıkarıp yerine saçma fikirler koyarak kendini meşgul etmeyi seviyor. Lakin nedense kendime hâkim olamıyordum bu mevzuda.

Bir tek çiçekler şahit oldu içimdeki haykırışlara;

"Ey sevgili!

Aynı şarkıda buluşmanın, aynı şeyleri sevmenin tesadüflerine inandırdın beni.

Senin satır satır döküldüğün bir öyküde ıslanmak istiyorum sevgili!

Bu bir aşk öyküsü.

Ve ben her şeyin bittiğini sandığım sessiz bir hikâyenin ortasında buldum kendimi, bu bir sevgiden ibaretti, susmak, saklanmak bir çözüm değildi.

Şimdi beni anlıyor musun sevgili!

Hikâyemin sessiz kahramanı…

Bir "çevrimiçi" durağında bul beni."

*"*Ey sevgili, bana içten içe küs olduğunu sezebiliyorum, bu yersiz sitemlerine anlam vermek istiyorum lakin çabalarımın büsbütün başarısızlıkla neticeleneceği ümitsizliğiyle ben de susuyorum.*

Bir hayalim vardı ve bu hayalimi seninle gerçekleştirmek bile benim için kat kat mutluluk demekti. Zira yalnızlığımı reddeden, gönül verdiğim biriyle sevgili olduğum için çok mutluydum hatta bu mutlulukla senin yanında göğsümü kabarttığım bile olmuştur. Aslında itiraf ederim ki bu cesaretim sadece senin yanındayken zuhur eden tek şeydi. Yanımda değerli olduğunu daha nasıl anlatmamı istersin? Bilemiyorum… Hayallerime ramak kala bir dala tutunmak istedim, işte o dal sendin, hayatıma dokunuşun yüreğime dokunuşun kadar istekli olsun dileğiyle bir beklentinin içine girdim, biliyorum son zamanlarda sana karşı kendimi eksik hissetmem, beklentimin hakkına girer gibi beni susturmada baş rolü oynuyordu. Sana açılmak, senden beklemek her ne kadar canımı acıtsa da içimdeki kıpırtının önüne geçemiyordum. Ağzından çıkacak her kelimeyi içimdeki çocuğun avuçlarına bırakarak sabırsızlıkla ısrarcı cümleler kurmanı ve benimle barışmanı bekledim zira buna ihtiyacım vardı lakin sen en ufak bir tartışmada beni bıraktın.

*Bugün odamın duvarları aşina olmadığım bir biçimde selamlıyor beni, saksıdaki bir çiçek boynunu bükmüş Ozan'la barış çağrısı yapıyor, dimağım ise kızgınlıktan meşgul olduğu için o tür düşüncelere kayıtsız, bense yüreğimdeki mahkemeye çıkmış Ozan'ı şikâyet ediyorum kalbime, yargılıyorum işte kendi kendime."

Her neyse!

Yüzümü yıkayıp odamı toparlamayı düşündüğüm sırada mutfaktan gelen mis gibi kızartma kokusuna iştirak eden annemle babamın hararetli konuşmaları oldukça itici geliyordu kulağıma. Sonra bir anda mutfak kapısının kapanmasıyla birlikte konuşmaları fısıltıya dönüştü ve bu fısıldaşma dakikalar içinde küçük küçük didişmeye kadar gittiğinde odamdan çıkmamaya karar verdim.

Zira annemle babamın zaman zaman didişmeleri beni de huzursuz ediyordu lakin aralarındaki bu didişme sanki diğerlerinden çok farklıydı. Her zamankinden ziyade aslında büyük bir tartışmanın içindelerdi, buna binaen müdahale etmedim.

Yorgun bir nefes alıp elimi huzursuzca enseme doğru götürerek kapının pervazına yaslandım. Dakikalar içinde dimağımın içini kemiren düşüncelerim öyle acı, öyle tezattı ki duyduklarıma inanamıyordum.

Ve hiç susmayan iç sesim, işte o an, susmuştu!

Aynı zamanda son günlerde hastane işleri beni bir hayli yormuştu ve ben de kırık bir tebessümle bütün kahkahaları dudaklarıma davet etmekle beraber dimağımı böcekler gibi kemiren hazin düşüncelerimi dağıtmak istiyordum. Sanırım hareketli bir müzik eşliğinde dans ederek iç sesimin asi suskunluğunu bastırabilir, bir nebze de olsa kendime iyi gelebilirdim. Başka yapacak hiçbir şey yoktu. Zira bu aralar göz sağlığım için bilgisayardan ve tabletten

9 786255 896025